

Nr 125.

Af herr **Nilsson** i Linnås m. fl. om *skrifvelse till Kungl. Maj:t*
angående ändrade bestämmelser rörande den kommunala
beskattningen af boställen.

Vid tillämpningen af 57 § i kungl. förordningen den 21 mars 1862, om kommunalstyrelse på landet, uppstår i vissa fall missförhållanden, som enligt vår mening af statsmakterna böra rättas.

Den kommunala beskattningen är i hvad den rör såväl jordbruksfastighet som annan fastighet grundad på det belopp, hvartill fastigheten blifvit bevillningstaxerad.

Enligt bevillningsförordningen skall »fast egendom uppskattas till det värde egendomen haft nästföregående år», således egendomens saluvärde, och beträffande jordbruksfastighet, äfven skogens värde inberäknadt. Härom är intet att säga i fråga om den statsliga beskattningen, då den till obetydlig del utgår efter denna grund, men vid den kommunala beskattningen inträffa helt andra förhållanden, särskildt i fråga om arrendatorer och innehafvare af kronodomäner och andra boställen; enligt förordningen skola nämligen dessa erlägga skatt för hela egendomens taxeringsvärde.

Denna bestämmelse har icke haft tillämpning förrän efter den sist verkställda jordbrukstaxeringen och är därför en ganska obehaglig nyhet för arrendatorerna, då därigenom i vissa fall deras kommunalskatt sprungit upp till belopp, som nästan motsvara det årliga arrendet.

Arrendatorer och innehafvare af dessa boställen äga i allmänhet endast att på grund af arrendeafstal eller annan rätt disponera inägorna å bostället samt att möjligen beta sina djur å utägorna. Beträffande skogen hafva de ingen annan rätt än att efter utsyning taga ved till beräknadt eget behof samt stängsel och byggnadsvirke. Värdet af dessa naturaförmåner är alltid beräknadt vid arrendeafstalets upprättande såsom till-

hörande jordbruket, hvarför detta icke kan motivera en arrendators eller innehafvares skyldighet att erlægga skatt för skogsvärdet i sin helhet.

Då man vet, att å de flesta af våra boställen är skogsvärdet högre än jordbrukets värde — och i många fall är värdet af det förra mångdubbelt högre än det senare — framstår här enligt vår mening ett missförhållande vid tillämpningen af den kommunala skatteförordningen som bör rättas, i syfte att boställsinnehafvare eller arrendator icke må debiteras kommunalskatt för boställets skog, då detta värde är så högt, att därtill tagits särskild hänsyn vid taxeringen. För den kommunalskatt, som skall utgå på grund af taxeringsvärdet å skogen, bör den debiteras, som åtnjuter afkastningen af densamma.

På grund af ofvanstående få vi vördsamt anhålla,

att Riksdagen måtte besluta i skrifvelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning, huruvida och på hvad sätt den kommunala beskattningen, beträffande *boställen*, kunde så omläggas, att jordbruket och skogen hvar för sig åsättas taxeringsvärden, samt att arrendator blifver skattskyldig endast för den del af fastigheten, som han disponerar,

och att Kungl. Maj:t därefter för Riksdagen må framlägga de förslag, hvartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 26 januari 1911.

Bernhard Nilsson.

Carl F. Sjöberg.

Edvard Johansson.

J. A. Jonsson.

C. A. Danielsson.

E. Räf.